

קרבנו לעבודתך

ביטאון שבועי בהלכה ובאגדה

יו"ל ע"י מוסדות "קרבנו לעבודתך" ארגון עולמי להפצת יהדות בראשות מורנו הרה"ג רפאל זר שליט"א

גליון 360

השותפות שלך

בבניית בניין הישיבה לנצח נצחים... לשותפות חייגו: 03-9091313

20.000 עלוני שבת

מופצים ברחבי הארץ הצטרף אלינו והעלוני יגיעו עד אליך! 03-9091313

פרשת תרומה

להשקיע נכון

מורנו הרה"ג רפאל זר שליט"א

זמני השבת

ר"ת	מוצ"ש	דה"נ
ת"א	18:15	17:15
י"ם	18:13	17:00
חיפה	18:14	17:05
ב"ש	18:16	17:18

הלכה למעשה

זכר מחצית השקל

שאל את הרב

מגיפות

ביתנו החדש

תגן על אשתך!

מחכימים ברמה

מים אחרונים חובה

פנינו רבנו

ספר חדש!

שלמה המלך אומר: "עַתָּה לְקַרְוֶעַ עֵצִי לְחַפּוֹר עֵצִי לְחֻשׁוֹת וְעֵצִי לְדַבֵּר. עֵצִי לְאַהֲבֵי וְעֵצִי לְשֹׂא עֵצִי מִלְחָמָה וְעֵצִי שְׁלוֹם" (קהלת ג, ז ח). לְדַעַת לְדַבֵּר זֶה מְעַלָּה, וְלְדַעַת לְהַקְשִׁיב זֶה מְעַלָּה. אֲךָ לְכָל מְעַלָּה יֵשׁ אֵת הַזְמַן הַרְאִי וְהַמְתָּאִים, כִּפִּי שְׂאֵמֹר שְׁלֹמֵה הַמְלֶכֶךְ: "לְכָל בְּמַעֲגָה פִּיּוֹ וְנִכְבָּר בְּעֵתוֹ מֵהַ טוֹב" (משלי טו כג). לְכָל זְמַן וְעֵצִי לְכָל חֶפְצֵי תַחַת הַשָּׁמַיִם" (קהלת ג א). הַבָּה נִגְלִיגֵל אֵת מִדַּת הַשְׁתִּיקָה. הַבָּה נִגְלִיגֵל אֵת עֲצָמֵנו לְשִׁתְּק וְלֹא לְהַעֲרִי, לְשִׁתְּק וְלֹא לְהַגִּיב, לְהַחֲרִישׁ וְלְהַבְלִיג.

להמנות ספרי הרב: 03-9091313

בעודנו בחיים חיותנו, באותם מניית אמתיות של עולם הבא, שהם כל הזמן רק הולכות ועולות ללא הפסקה, אם זה בלימוד התורה, ואם בקיום המצוות, ואם בחינוך הבנים והבנות שילכו בדרך ה', אם בחסד עם הזולת, כך ורק כך נוכל להעפיל ולעלות מעלה אחרי מעלה, בסולם הערכים הרוחני העליון והנעלה מכל, ואם יבא

השואל ושאל, טוב שמעתי אכן רצוני להשקיע, אבל איך עושים את זה? מהו המתכנן שיכול להוביל אותי לרצות? ובכן אח יקר, אקדים לך את דבריו של הרמח"ל זיע"א בספרו מסילת ישרים, דע לך שמקום העידון

הגדול הוא לא עולם הזה אלא עולם הבא, והאדם לא נברא עבור מצבו בעולם הזה, אלא עבור מצבו בעולם הבא, שהוא מקום העידונים הגדול ביותר שיכול להימצא, וככל שיתאמץ האדם בתורה ומצוות בעולם הזה, כך יזכה לשכר גדול יותר לעולם הבא, אם נתבונן בדברים הללו, וודאי שנגלה כוחות אין קץ לקיים תורה ומצוות בהידור רב, שהרי המנוע של האדם לצאת בבוקר מוקדם מביתו בקור ובחום, כשקשה קצת או הרבה, הוא לא אחר מאשר יודע שיש שכר לפעולתו, בסוף החודש מקבלים משכורת, וכמו שנאמר בפסוק "אשר אנכי מצווך היום לעשותם" ודרשו חז"ל על פסוק זה, היום לעשותם ומחר לקבל שכרם, פירוש העשייה הגדולה היא היום ורק היום, אבל קיבול השכר הגדול הוא שם בעולם הבא, לכן נשקיע ונהיה בבחינת זהב, ומזכה לכל הטובות בעולם הזה ובעולם הבא אכי"ר שלום ומבורך.

פרשת השבוע "דבר אל בני ישראל ויקחו לי תרומה מאת כל איש אשר ידבנו ליבו תיקחו את תרומתי וזאת התרומה אשר תקחו מאתם זהב וכסף ונחושת". אחים יקרים התורה הקדושה מצווה אותנו בניו של מקום להיות שותפים של ממש בבנין ביתו של מי שאמר והיה העולם, ובצווי נאמר "זהב וכסף ונחושת", והפסוק

בא לרמוז לנו שישנם שלשה סוגי אנשים הבאים להתנדב, יש זרעה ראשונה שהיא זהב. ושנייה כסף. ושלישית נחושת. הראשון במעלה זה זהב, ובראשי התיבות זהב נרמז זה הנותן בריא, דהיינו שנותן מנדבת ליבו כאשר הוא בריא, וכל העניינים שלו הולכים

כשורה ולא חסר לו מאומה ותורם בלב שלם. והשני במעלה, זהו כסף בראשי תיבות כשרואה סכנה פותח, דהיינו כשרואה שיש סכנה לו או למשפחתו או לממונו פותח את ליבו ואת כיסו. והשלישי הוא הגרוע מכולם, נחושת שהראשי תיבות שלו, נתינת חולה שאמר תנו, דהיינו זהו סוג של אדם שלא מסוגל להוציא מעצמו כלום, אם לא שרואה שכבר כלתה אליו הרעה ואז ורק אז נפתח ליבו. אחים ואחיות יקרים, צריכים לדעת שאין הדברים האמורים כאן מתייחסים רק לעניינים של תרומה כספית, אלא לכל דבר ועניין שבקדושה, אדם צריך תמיד לשאוף למעלה, להיות בבחינת זהב, לעשות ככל שביכולתו ויותר מיכולתו למען ה', למען התורה, למען כל ישראל, לדעת נאמנה שהדבר היחיד שילווה אותך שם למעלה בעולם העליון לאחר מאה ועשרים שנה, זה לא כסף ולא זהב ולא כל עניין גשמי כזה או אחר. וכמאמר התנא באבות אין מלווין לו לאדם בשעת הדין, לא כסף ולא זהב ולא אבנים טובות ומרגליות, אלא תורה מצוות ומעשים טובים בלבד שנאמר "והלך לפניך צדקך כבוד ה' יאספך". ולכן עלינו להשקיע כל כוחנו ומרצנו

יום חמישי שידור חי

יום שלישי שידור חי

יום שני שידור חי

שיעור כבוד מרד

רחוב רבי יוסף קארו 3 אור יהודה | בשעה: 21:15

רחוב מעדיה תחנה 70 יהוד | בשעה: 21:00

רחוב הקק 7 פ"ת | בשעה: 20:00

הרה"ג רפאל זר שליט"א השבע:

תיק חינוכי

והן לא הגיעו. כעת זה כבר מאד חמור. הצוות כאחראי, החל בחקירת האירוע, ובאיזור שעה 1 בלילה הן עלו על עקבותיהן. אני לא יכול לפרט, אבל שתי החברות חזרו הבייתה וסיפרו היכן שרה... הבנות היו במקום מאד חמור... שאני אומר חמור, אז רק בשביל להבין, היה צריך גיבוי של ארבע נייזות משטרה, כדי שהמורה האחראית, תוכל להיכנס לאותו מקום, בשביל להציל את שרה... מזעזע מזעזע מזעזע... מה למורה כשרה ולגיבוי מלא של נייזות משטרה, מכשירי קשר, סירנות. אבל כך ארע. המורה טלפנה ביד ורעדת למוקד, אלו הבינו מיד את הבעיה, ושולחו לה נייזת לליווי צמוד. מכשירי הקשר של כל נייזות המשטרה האזוריות הוזדלקו באחת והוכחז על מצב די מתוח... בינתיים, המורה יצאה בלב מפרפר לעבר הלא נודע, לעבר הצלת בת ישראל מציפורני הרוע, וכמובן- נייזת מיללת ליוותה אותה... ובמנן שהיא בדרך- שלוש נייזות נוספות יצאו לעבר נקודת הציון, עצרו את הצירים המובילים אל המקום, הקיפו את הבניין בחריקה, ועשו לא מעט דרמה... המורה הגיעה. והאיזור סביבה? האיזור כולו היה דומה לזירת פשע, שוטרים בכחול, אורות כחולים, פמליה של שוטרים ומורה צנועה וחסודה אחת באמצע כל הקלחת. אני לא צריך לתאר את הפחד מוותי שעבר על המורה באותם רגעים- מה לה ולמקום הזה... הלחץ היה בשמים והכל בשביל להציל בת ישראל מגיא צלמוות. זה המקום לתפילה. הלב מפרפר ושפתיה נעות. "השם, אני הולכת להיכנס למקום שורץ עבריניים, רחם עלי, תן לי את המילים הנכונות, לומר לבת שלך, כדי שהיא תתלווה אלי בחזרה הביתה". וכך עם לב גאה בשליחות שהשם שם על כתפיה ועם לחץ גובר על גבול הפאניקה, המורה נכנסה לבניין המאיים... עשן של סיגריות בכל צד... מגולחי ראש ובעלי קעקועים מסתובבים... והיא רואה את החניכה שלה... במקום, ללא שום שליטה, היא צרחה אליה... "שרה... את בת ישראל... השם אוהב אותך ולא חצה לראות אותך כאן...". שרה, כאילו בטבעיות, קמה, ויצאה איתה ביחד החוצה. חסד השם. אותו לילה, היה לכולנו קשה להירדם. וחלק מהסיבה, כי ידענו בעצב רב, ששרה כבר לא תמשיך בסמינר. בנות הסמינר הן איכותיות, בשביל שתהיה להן חברה מאת. הסמינר אומנם הבין את הרצון שלה להתקדם, אבל היא כבר מזמן היוותה סכנה של קלקול לחברותיה. הסיפור, כמו כל סיפור חם, עבר ישר בסמינר, מפה לאזון... ההנהלה לא טמנה ידה בצלחת. ושרה יצאה מהסמינר וניתקה קשר. הבנו אותה. ידענו שהיא עוברת משבר. כאן נעורנו באח שלה לחדש את הקשר בחזרה. הוא הגיע אלינו מהשמים שבוע לפני הפיצוץ כדי שנוכל לשמור איתה על קשר, גם אחרי. שרה המשיכה לשמור על הקשר עם אשתי. אך כטבעם של מרחקים גאוגרפים בין השתיים, אט אט הקשר הידלדל ונשאר רחוק אבל יציב. ואז, כעבור כמה שנים, ערב אחד, אשתי מקבלת טלפון. "הלו שלום, מה נשמע? מהרה? מזל טוב...". "מי הבחור?" "וואו איזה יופי...". כמה דקות ארוכות של שיחה. אשתי מנתקת ואומרת "אבא, שרה סגרה ווארט, ו... עם בחור ישיבה...". שמחה גדולה מאד. נו, בת שרצה להתקדם, בסוף מתחתנת עם בחור ישיבה. ואולי היותר מזה- שרה הגשימה את היעוד העכשווי שלה... (יעקב כתובים- סיפורי אורייתא)

זכני השם- ואשתי אשת חינוך. בנות ממנון רחב של אופיים ותכונות מקבלות אצלה פינה חמה. אם זה אצלנו בבית, אם זה בפגישה בכל מיני מקומות ואם זה בשיחת טלפון שפעמים נסחבת עד השעות הקטנות של הלילה. במבט כלי, ישנן בנות טובות יותר, וישנן מתקשות יותר. וכאן מתחיל הסיפור. לפני שנים, הכירה אשתי בת סמינר בשם שרה שדה (שם בדוי- וכמוהו כל הפרטים המזוהים) אם אספר ששרה לא הייתה קלה, אחטא לאמת. כי היא הייתה קשה. סליחה, קשה מאד. כל מה שניתן לעולל לצוות הסמינר שלה, היא עוללה. אין חוצפה שהיא לא פסחה עליה, ואין מרדנות שהיא לא ביצעה. אפילו הקירות היו זעים בחוסר נוחות לידה. ובשני מילים נקרא לה "בת פרויקטית". אבל... משהו אחד מיוחד היה בה. בכל זאת, היא הרי בת סמינר. הדבר המיוחד שהיה בה שהיא הייתה חצה להתקדם. הייתה בה תשוקה פנימית לצאת מהקלחת שלה לעולם של זכות וטוהר, לעולם של נחת לה עצמה ונחת להשם. והנקודה הזאת, ורק הזאת, שכנעה את צוות הסמינר להשאיר אותה- למרות הכל. התיק של שרה ממונגט לשולחן המנהלת- ועליו חתומים שני מילים "רצה להתקדם". שני מילים שגרמו לה לשרוד. שני מילים שאפשר לה להישאר בתוך המסגרת החמה והעוטפת ולא להיפלט לרחוב הקלוקל. אשתי, כאחראית עליה, הנציחה את התכונה הזאת ושמרה איתה על קשר לבבי, חם ונעים. ההתקדמות הייתה קלושה, אבל בהחלט קרן אור- רק רחוק. בינתיים, החיים המשיכו, ואיתם שרה המשיכה למתוח את החבל, מתחה ומתחה עד הפיצוץ הגדול. רק שבוע לפני הפיצוץ... אני יושב בכחול ולומד. ופתאום נכנס אברך חדש לכולל. נכנס, נוטל גמרא, יושב ולומד. באותה תקופה לא היה לי חברתא, וכיוון שכך, מביני העניין, שידכו אוטומטי את אותו אברך חדש- אלי. וכך מצאתי את עצמי לומד עם אברך, שאפילו את שמו אני לא יודע. "איך קוראים לך?" "יאיר". ראיתי שהוא ממש צעיר, אז שאלתי, "אתה חתן?" "כן, אתמול יצאתי משבע ברכות". "מזל טוב מזל טוב". ואנו צוללים ללימוד. הסתיים ה'סדר', חזרתי הביתה, וסיפרתי לאשתי על אותו אברך חדש. והוספתי בין היתר, שהוא חתן. ואז אשתי אמרה בצחוק, "תאר לך שהוא אח של שרה, הרי יש לה אח שהתחתן בערך לפני שבוע". צחקנו ביחד. נו, זה הרי הזוי, שרה לא מתגוררת באיזור שלנו. אין סיכוי. למחרת, מזכרתי בשיחה עם אשתי מאתמול. "תגיד, מה המשפחה שלך?" "שדה".... "לא, אתה אח של שרה?" "כן..." "איך אתה מכיר את אחותי?" "מה זאת אומרת, אשתי אוהבת את אחותך ברמת שאי?" "אני לא מאמין... רגע, אשתך זאת..." "כן..." למותר לציין ששרה אותו יום הייתה המאושרת בסמינר- "אח שלי לומד עם בעלה של...". אחרי שבועיים הוא פשוט עזב את הכולל... ואם אסכם בשני מילים- פשוט השם שלח אותו שנדע שהוא קיים ושהוא לצידינו. רק שבאמצע השבועיים האלו, זה אירע... ערב אחד, שרה ועוד שתי בנות לא חזרו מהסמינר לביתן לא בשעה היעודה וגם לא כמה שעות אחרי. הצוות נשאל על סיבת היעדרותן ולא ידע לענות על סיבת העיכוב. ומה לעשות? ההורים והצוות חיכו עד שאותן בנות תגענה... גם אשתי קיבלה דיווח וכמו קודמותיה- היא לא ידעה כלום. עוד כמה שעות, העסק כבר לא מצחיק.

לכבוד הרב שלום, שמענו שהרב אמר בדרשתו בשם רבנו האריז"ל שמגיפות הבאות לעולם הם מזיקים ומלאכי חבלה המגיעים כתוצאה מהטכנולוגיה הפרוצה המתפשטת כוירוס. האם זה נכון?

הרה"ג בן ציון מוצפי שליט"א

תשובה: בהחלט כך בדיוק, כלי האיפון, המחשבים והטכנולוגיה הפרוצה והמשחיתה, יחד עם בגדי שחץ ופריצות, אכילת נחשים, עכברים, עטלפים, ושרצי הימים והאגמים הביאו את התפרצות הקורונה היא "יתר" החבלה כנגד מכת בכורות. והשם ירחם על עמו ישראל.

להזמנת חייגו:
03-9091313

בשורה משמחת! חדש!
הרה"ג רפאל זר שליט"א.
בסדנת זוגיות - לזוגיות טובה
חובה בכל בית! לצפייה ושמיעה ב-USB

ביתנו החדש

תגן על אשתך!

הרה"ג אבנר קאווס שליט"א

במשך שנים רבות של מתן עזרה לזוגות נתקלתי בטענה חוזרת ונשנית שלרוב מעלה האשה. היא טוענת שכשחמותה מעירה לה ובעלה שומע, הוא לא מגיב. הוא לא עוצר את אמא שלו, ולפעמים גם מגבה אותה קצת. האשה נעלבת מאד והיא מרגישה מרמור כלפי בעלה והקשר שלהם נפגע. לפעמים ההערות לא מגיעות מההורים אלא מהניסות והגיסיים שהם אחי הבעל, והוא דומם ושותק. נדמה שהוא לא מרגיש שאשתו מותקפת ולפעמים מושפלת. כשאני שואל את הבעל הזה מדוע אתה מתנהג כך ושותק? רוב התשובות הן: 'היא מגזימה', 'הם לא כל כך מעירים' או 'היא רגישה מדי'. לפעמים התשובות הן: 'אני לא מסוגל להעיר לאמא שלי' או 'אני מתבייש מאחי הגדול...'. בעל יקר, נא לדעת, איש ואשה הם גוף אחד ונשמה אחת, ולכן גם חזית אחת! אם פוגעים באשתך, למעשה פוגעים בך! אין ספק שצריך להגן על האשה במקרים אלו ולעמוד חוצץ מול המתקיפים והמעירים שבמקרה זה הם המשפחה או ההורים. כמובן שהבעל צריך לנהוג בהם כבוד, לא לזלזל ולא לצעוק עליהם חלילה, אלא לומר להם בצורה מכבדת. לפעמים עדיף לדבר עם כל אחד בנפרד. הדבר נכון לגבי גיסיים וניסות, אחים ואחיות, ונכון אף יותר לגבי ההורים. במקרה ואתה לא יכול או שאי אפשר לומר להם מחמת 'כיבוד הורים' או אחים גדולים, נא להפעיל גורם שלישי ידבר איתם וידגיש להם את הטעות שבדבר. לרוב, ההערות הללו נעשות בשוגג, כלומר ההורים או הקרובים לא מבינים את גודל הנזק שהם גורמים לבני הזוג, כי הם חושבים שההערות שלהם באות ממקום של בניה, לטובת האיש או האשה. לאחר שהרגשת שאשתך נפגעה, תאמר לה שאתה מתחייב לטפל בבעיה ושאתה איתה, ומה שקרה בהחלט לא מוצדק. כך היא תרגיש שלפחות בעלה ראה את המתרחש ומבין את מצוקתה ויש לה על מי להישען. כל האמור לעיל נכון כמובן גם כלפי הערות של המשפחה שלה על הבעל, בפניו או שלא בפניו, אלא שדברנו בהווה ברוב המקרים. גברת יקרה, נא לשים באוזניים מסננים ולא להתרגש ולקחת ללב כל הערה שנאמרה. את יכולה לומר: 'נכון, אתם צודקים... ואחר כך תתנהלי לפי ראות עיניך. זאת ועוד, עלינו לזכור שהורים מבוגרים אי אפשר לחנך! אל תצפי שחמותך תהפוך פתאום את טבעה לגמרי, תשתדלי לדלג מעל המשוכות ותמשיכי לחייך.

הלכה למעשה

זכר מחצית השקל

הראשל"צ הרה"ג יצחק יוסף שליט"א

- א.** יש נוהגים לגבות לפני מקרא המגילה מעות "זכר למחצית השקל", וכל מי שלא הספיק לתת המעות הללו לפני פורים יתנם אז לפני המגילה, וכמו שאמרו (במגילה יג:), גלוי וידוע לפני מי שאמר והיה העולם שעתיד הנמן לשקול שקלים על ישראל, לפיכך הקדים שקליהן לשקליו. וזוהו שלא לקרות המעות הללו "מחצית השקל", רק "זכר למחצית השקל"
- ב.** צריך לתת סכום השווה לערך שלשה דרהם כסף טהור, שהם תשעה גרם כסף טהור מזווקק לפי מחיר הכסף הגולמי מדי שנה בשנה. מי שמצבו הכלכלי קשה, די שיתן מטבע של חצי שקל לזכר מחצית השקל.
- ג.** כל מי שהוא למעלה מגיל עשרים שנה צריך לתת "זכר למחצית השקל" הסכום הנ"ל. ויש אומרים שאף מי שהוא למעלה מבר מצוה, מבן י"ג שנה ומעלה, צריך לתת זכר למחצית השקל. וטוב להחמיר כדעה זו.
- ד.** גם הנשים יתנו מעות "זכר למחצית השקל". וטוב לתת גם עבור ילדיו הקטנים. ולכן כל איש אשר יש יכולת בידו יתן בעדו ובעד אשתו ובניו הקטנים הסמוכים על שלחנו סך הנ"ל לכל אחד.
- ה.** מעות הללו שהם זכר למחצית השקל ינתנו לטובת מוסדות של תורה ולישיבות שמגדלים בהם תלמידי חכמים, שמיום שחרב בית המקדש אין להקב"ה בעולמו אלא ארבע אמות של הלכה (ברכות ח.). וכל המשתדל להיות עושה ומעשה להרים קרן התורה ולומדיה יזכה לראות בהרמת קרן ישראל. וכמו שאמרו (בבא בתרא י:) במה תרום קרנם של ישראל ב"כי תשא".
- ו.** הנהגים להפריש מעשר כספים ממשכורתם ומרווחיהם מדי חודש בחודשו, אינם רשאים לתת ממעשר זה לחובת המצוה של מתנות לאביונים של יום הפורים, או לתרומת זכר למחצית השקל. אולם אם רצה להוסיף על חובתו ולתת עוד מתנות לאביונים יותר משני עניים, וכן אם רצה להוסיף על חובתו בתוספת מרובה בתרומת זכר למחצית השקל רשאי לתת התוספת ממעות מעשר. ורק אם אמר בפירוש בשעה שהתחיל להפריש מעות מעשר בלי נדר והשעה דחוקה לו, רשאי לתת ממעות אלה למתנות לאביונים, וכן לזכר למחצית השקל.

עם ר' עמי מימון

חידודין

שאלה: איזו מצוה יכול לעשותה בסוכות או בפסח וראוי יותר לעשותה בפסח? תשובה: סיווד וצביעת הבית. כמו שמובא בסיווד המזבח שהיו עושים אותו לפני פסח ולא לפני סוכות כן כתב בשו"ת תורה לשמה סי' תק"ט.

"באחד באדר משמיעין על השקלים"
 העבירו את מעות מצוות זכר מחצית השקל בהידור למוסדות
 'קרבתנו לעבודתך' והיו שותפים בהפצת תורה חסד וזיכוי הרבים.
 ותזכו לברכת מו"ר הרה"ג רפאל זר שליט"א
 למסירת שמות חייגו: 03-9091313

"אך מה לעשות שאתם לא לבד בעולם הזה, ולא לבד בבית שלכם? עם עצמנו אנחנו מסתדרים בדרך כלל, אבל מה עם הסובבים אותנו? בסדר, אז החברים בכולל לא יזכו לאיזו מילה טובה ממך בשנים הקרובות, אבל 'המישפוחה' שלך זקוקה לך, לעין טובה, דיבור נעים, ליטוף... איזה פירור של פרגון."

הטור המאוייר

הכול התחיל לפני אלפי שנים, בזמן שהיו בעולם סלולר וביניהם קין והבל. במוחו של קין צץ 'סטארט-אפ' גאוני להקריב מנחה לה', כלומר להעלות קורבן. עד כה הכול טוב. אך הבל אחיו אהב את הרעיון והחליט לשדרג אותו ולהעלות מנחה משלו. עדיין הכול טוב. אך לא כך חשב קין ולא פרגן להבל שה' "אהב" את מנחתו יותר. והסוף ידוע... אם לי אין - לאף אחד לא יהיה!

אם נעמיק קצת בדבר נראה שאנחנו נוצרנו עם הרצון התמידי לקבל, וכשמישהו לוקח לנו את תשומת הלב ומשאיר אותנו בחושך, כביכול, אנחנו מייד מייצרים התנגדות ולא חוצים להגיד לו מילה טובה. מילה טובה היא זרקור חזק של תשומת לב, ואם אני אייר למישהו זה אומר שאני נשאר בחושך. וזאת הטעות, חביבי! אם תאיר למישהו אתה לעולם לא תישאר בחושך כי זה שמאיר הוא מקור האור!
בעזרת השם שנזכה תמיד להיות מהמאירים ולא מהמעורים.

עולם הפרגונים באמת התפתח מאוד בזמננו. אנשים לא מפסיקים לפרגן! בעיקר לעצמם... איזה סנדוויץ' פרגנתי לעצמי לכולל!... "פרגנתי לעצמי שינה בין הסדרים" ... באמת שכוייח, אין מה להגיד, כשכולם מפרגנים העולם מושלם, הציפורים מציצות, הגיעו ימות המשיח!

אם אין אני לי מי לי? אם לא מפרגנים לי אני אפרגן לעצמי.

אך מה לעשות שאתם לא לבד בעולם הזה, ולא לבד בבית שלכם? עם עצמנו אנחנו מסתדרים בדרך כלל, אבל מה עם הסובבים אותנו? בסדר, אז החברים בכולל לא יזכו לאיזו מילה טובה ממך בשנים הקרובות, אבל 'המישפוחה' שלך זקוקה לך, לעין טובה, דיבור נעים, ליטוף... איזה פירור של פרגון.

שלא תחשבו שזה פשוט לפרגן. גם אם אשתך ואתה היחידים שקיימים כרגע ביקום שאין בו יצר הרע, כלומר אין תירוצים, עדיין יהיה קשה לפרגן.

שאלה: נשאלנו אודות מה שנוהגים לומר בסיום הסעודה בקול רם "מים אחרונים חובה", וכי רק הם חובה? והרי כל שאר המצוות הם חובה, כמו להניח תפילין זה חובה, ולהתעטף בציצית זה גם חובה, ולנענע בלולב כמובן זה חובה, וכן כיוצא בזה כל המצוות חובה, אם כן מה מיוחד אצל מים אחרונים שצריך להדגיש בפה מלא שהם חובה?

מחכימים ברמה

הרה"ג אליהו חי אביטן שליט"א

תשובה: הנה איתא בגמרא חולין (דף קה ע"ב): א"ר יצחק מים ראשונים מצוה, מים אחרונים חובה. וכן הוא בגמ' עירובין (ז' ע"ב), דאמר ר' יהודה מפני מה הם חובה? בגלל המלח סדומית שהוא מסמא את העיניים, עיי"ש. מ"מ לא מצוי בזמננו מלח סדומית כדאיתא בכמה מקומות בש"ס ובתוספות. מכל מקום יש עוד טעם אומרים חכמי המקובלים שהוא בא לתת חלק ששייך להסיטרא אחרא, שלא תקפיד עליו, כמפורש מדברי הזוהר הקדוש בכמה מקומות (עין פרשת פקודי דף רלז ע"ב, ובפרשת תרומה דף קעג ע"ב). וביאור הדברים בזה במתוק מדבש על הזוהר (חלק ט, עמודים רי-ריא), ושם מבאר הזוהר שישנה קליפה שנקראת בשם "חובה" וכו', עיי"ש. אשר על כן, חייב לתת לה את חלקה, שהרי צא ולמד מה שהביא במדרש ילקוט ראובני (פרשת ויקרא), כי איוב לא היה נזהר במים אחרונים, ולכן הביא על עצמו יסורים קשים ומרים, שבגלל שלא עשה מים אחרונים לכן נענש. וכן הביא בזה הרמ"ק בספרו (פירוש על הזוה"ק פרשת שמות), שכתב כי איוב נענש בגלל שלא נתן חלקו של השטן, בא השטן ופרע ממנו מכל אותם פעמים שלא עשה נטילת מים אחרונים, ונענש בבת אחת על הכל. ה' ישמור.

זקוקים לישועה? זיווג? רפואה? פרנסה? עכשיו יש לכם את ההזדמנות! תיקון פדיון הנפש המסוגל לכל הישועות הנערך על ידי מו"ר הרה"ג רפאל זר שליט"א

סיפורי ישועות

ובאמת אחרי כמה ימים ביצעו בדיקות נוספות וקבעו שהכל הסתדר ואין צורך בניתוח ואפילו לא בטיפול רפואי כלשהו!
רצייתי להגיד תודה רבה לרב על הזכות שנתן לנו להפיץ את העלון ולראות השגחה פרטית מדהימה בזכות הפדיון נפש.

שמי שחר ואני זוכה לזכות את הרבים ולהפיץ את העלון השבועי של קרבנו. לצערנו אבי היה צריך לעבור ניתוח פעם שנייה והוא היה בצער גדול על זה. התקשרתי ומסרתי את שמו לרב לפדיון נפש. הרב עשה את התיקון ואמר "לא תקום פעמיים צרה".